

Ελληνικό ποδόσφαιρο - Η αποθέωση του τίποτα

✖ Ήμουν πιτσιρικάς, όταν στην δεκαετία του '80, θυμάμαι ότι κρατική τηλεόραση, έδειχνε παιχνίδια του αγγλικού πρωταθλήματος. Μονότονο βέβαια, με τις σέντρες (χαρακτηριστικό γνώρισμα του αγγλικού ποδοσφαίρου), αλλά παράλληλα και συναρπαστικό, με αγώνες γεμάτους θέαμα, ένταση και διακυμάνσεις. Αξέχαστες φυσικά και οι εμπειρίες από τους αγώνες των Παγκοσμίων Κυπέλλων, με μυθικά ονόματα και παίκτες κλάσεως (τι να θυμηθούμε; Πλατινί, Σόκρατες, Μαραντόνα, την καταπληκτική σοβιετική ομάδα του '86;). Την ίδια εποχή, δεν υπήρχε η πολυτέλεια της παρακολούθησης στην ελληνική τηλεόραση των αγώνων του ελληνικού πρωταθλήματος κι έτσι όσοι ήταν από επαρχία (όπως ο γράφων), ενημερώνονταν για τα ινδάλματά τους, μέσα από τις εφημερίδες και τις αθλητικές εκπομπές. Η φαντασία μου οργίαζε όταν διάβαζα το ΦΩΣ (Ολυμπιακός γαρ) βαρύγδουπους τίτλους, όπως: «Αγγλία ο Ολυμπιακός. Σκόρπισε την τάδε ομάδα», «Παιχταράς και ηγέτης ο Χόρχε Μπάριος. Μια ομάδα μόνος του» κ.ά. Παράλληλα, ανάλογοι ήταν και οι τίτλοι των οπαδικών εφημερίδων των άλλων ομάδων. Μέχρι τότε κι έχοντας στη μνήμη μου, τα παιχνίδια του αγγλικού πρωταθλήματος και των Παγκοσμίων Κυπέλλων, απογοητευόμουν από όσα παιχνίδια του ελληνικού πρωταθλήματος είχα δει στην τηλεόραση (μετά κόπων και βασάνων, αραιά και που, έδειχναν κάποιο «ντέρμπι», αφού φυσικά είχαν πουληθεί όλα τα εισιτήρια). Άτεχνο παιχνίδι, με τη λογική του «γιούργια στα παλιούρια» κι ότι κάτσει, γεμάτο κλωτσιές και ανατροπές, συνεχή σφυρίγματα και γενικώς ένα ανούσιο και βαρετό πράμα. Αλλά έλεγα, θα έτυχε, «ντέρμπι» είναι κι όσο να 'ναι οι βαθμοί έχουν περισσότερη σημασία από το θέαμα (έτσι μας έλεγαν άλλωστε και οι «ειδήμονες»). Από την άλλη όμως ήταν και η «Αθλητική Κυριακή» που σου έβαζε μαζεμένα τα καλύτερα (δηλαδή 2-3 φάσεις της προκοπής σε 90' αγώνα) και κάπου ξεγελιόσουν, διατηρώντας την αμφιβολία για το επίπεδο του ελληνικού ποδοσφαίρου και των Ελλήνων παικτών.

Όταν άρχισε να εκπέμπει και η ιδιωτική τηλεόραση και το ελληνικό πρωτάθλημα μπήκε για τα καλά στα σπίτια όλων των Ελλήνων, οι μάσκες πλέον έπεσαν και η γύμνια του ελληνικού ποδοσφαίρου, φάνηκε σε όλο της το μεγαλείο. Επαναλαμβανόμενη σύμπτωση, παύει να είναι σύμπτωση. Το εξοργιστικό όμως με την γύμνια του ελληνικού ποδοσφαίρου, δεν είναι αυτή καθ' αυτή η γύμνια του,

αλλά το πως συντηρούσαν και επένδυαν πάνω σε αυτό, οι διάφοροι επαγγελματίες του χώρου που αποθέωναν το τίποτα και δημιουργούσαν συνθήκες άκρατου φανατισμού, για ιδιοτελείς κερδοσκοπικούς σκοπούς. Θα επανέλθω σε έναν τίτλο της εφημερίδας ΦΩΣ (που δεν τον ανέφερα τυχαία και μου έχει σφηνωθεί από τότε στο μυαλό): «Παιχταράς και ηγέτης ο Χόρχε Μπάριος. Μια ομάδα μόνος του». Όσοι θυμούνται τον συγκεκριμένο Ουρουγουανό παίκτη του Ολυμπιακού, θα θυμούνται ότι είχε έρθει στην ομάδα σαν «δεκάρι», δηλαδή ηγέτης και πιο λαϊκά σαν παίκτης «γαμάω και δέρνω». Τέτοιες προσδοκίες τουλάχιστον είχαν δημιουργήσει οι οπαδικές εφημερίδες του Ολυμπιακού στους οπαδούς της ομάδας (φανατικούς και μη). Ο Μπάριος ήρθε τελικά στον Ολυμπιακό και σύντομα διαπιστώθηκε ότι ήταν «μάπα το καρπούζι». Ήταν μάπα, όχι γιατί ήταν άσχημος παίκτης ο Ουρουγουανός, αλλά γιατί δεν ήταν αυτός ο παικταράς που παρουσίαζαν για μεγάλο χρονικό διάστημα οι εφημερίδες. Με λίγα λόγια, δεν ήταν το «δεκάρι», δηλαδή ο «θεός», αλλά ένας παίκτης «ρολίστας», που σαν κι αυτόν υπήρχαν ένα σωρό στην υποανάπτυκτη ποδοσφαιρικά Ελλάδα. Οι οπαδικές (και φυσικά καθοδηγούμενες) εφημερίδες όμως, ακόμα κι όταν τα φαντασιόπληκτα ψεύδη με τα οποία βομβάρδιζαν τα διψασμένα μυαλά των οπαδών, αποδείχτηκαν μπουρδες, δεν έκαναν πίσω. Επέμεναν ότι ο Μπάριος είναι «παιχταράς», προσπαθώντας μάλλον, να ενεργοποιήσουν την λειτουργία της αυθυποβολής στον εγκέφαλο των σαστισμένων «γαύρων». Ο συγκεκριμένος τίτλος του Φωτός απ' ότι θυμάμαι μάλιστα, δεν ήταν από κάποιο επίσημο παιχνίδι του Ολυμπιακού, αλλά από φιλικό-προπόνηση με την ομάδα της Τραχανοπλαγιάς.

Βεβαίως, η αποθέωση του τίποτα, συνεχίζεται μέχρι και σήμερα με τους επαγγελματίες κράχτες να χρεώνουν με 090 την κύλα του κάθε οπαδού, ενώ εξακολουθούμε ν' ακούμε τις παπάρες τύπου «το παιχνίδι του αιώνα», «ποδόσφαιρο διεθνούς επιπέδου», «παίκτης από άλλο πλανήτη» και δεν συμμαζεύεται. Αν έχουν την εντύπωση κάποιοι ότι ο κόσμος δεν πάει στα γήπεδα, μόνο λόγω βίας ή ακριβών εισιτηρίων, μάλλον αυταπατάται. Ο εκλεκτικός φίλαθλος (κι όχι μόνο οπαδός), δεν πάει γιατί πολύ απλά δεν έχει κάτι να δει, κάτι να τον συγκινήσει. Έχει ξυπνήσει και δεν φανατίζεται τόσο εύκολα πλέον, με τις ποιητικές και εύπεπτες μπουρδες των αθλητικογράφων. Έχουν εκλείψει άλλωστε και οι παίκτες που από μόνοι τους ήταν ένας καλός λόγος να πας στο γήπεδο, όπως ο Βασίλης Χατζηπαναγής. Ο κόσμος έχει μάτια και βλέπει. Βλέπει το ποδόσφαιρο που παίζεται στο εξωτερικό και συγκρίνει και η σύγκριση είναι απογοητευτική. Σχεδόν, όλοι όσοι Έλληνες παίκτες αγωνίστηκαν στο εξωτερικό ήταν για κλάματα ή τίποτα το ιδιαίτερο, ασχέτως αν εδώ οι εφημερίδες, ελέω

πατριωτισμού, φρόντιζαν να ωραιοποιούν την έξωθεν παρουσία τους. Και η παρουσία των Ελλήνων ποδοσφαιριστών σε αξιόλογα πρωταθλήματα (ελέω της σπόντας του 2004), είτε το θέλουμε είτε όχι, φανερώνει το τεράστιο χάσμα που υπάρχει και εξακολουθεί να υφίσταται στο ποδοσφαιρικό επίπεδο ανάμεσα στην Ευρώπη και την Ελλάδα.

Καταλήγοντας: Όχι άλλο κάρβουνο...